

244

PARK- ÉPÍTŐK AZ ÓHEGYEN

1973 APR 6-A

MAGYAR FIÓSÁG

Nemcsak munkával telik a vasárnap...
Egy-egy rövid pihenő alkalmat ad ismerkedésre
a diákok és a szovjet harcosok között

Ez a vasárnap látszólag semmiben sem különbözött a föbbtől. A Pataki téren, a 85-ös autóbuszok megállójánál azonban hosszú sorok kígyóztak. Farmernadrágos, anorákos lányok és fiúk gyülekeztek. Valamennyien a X. kerületi Harmat utcai lakótelepre — vagy ahogy a helyiek mondják: a Csósztoronyhoz — igyekeztek, hogy ők is hozzájáruljanak a Magyar—Szovjet Barátság Park rendezéséhez, fásításához.

Molnár Ági, az Ihász Dániel szakközépiskola diákja egy pillanatra letette az ásót, dörzsölgette a tenyerét és kipirult arccal megjegyezte:

— Kicsit csipős a szél, de két héttel ezelőtt sokkal rosszabb volt. Akkor hózápor szakadt ránk, hiába jöttünk ki, nem tudtunk dolgozni. Most már jó a föld, felengedett, bírja az ásót.

Ági Dunaharaszti-ról utazott Kőbányára. Az „Ihász”-os diákok különben is kitettek magukért; kétszázan vállalták ezt a vasárnapi munkát.

Kozári Pistát csak egy hét választotta el az autóvezetői vizsgától, de aznap délelőttre félretette a KRESZ-t és Zuglóból autóbuszozott ide. A csákány olyan engedelmesen, könnyedén simult a kezében, mintha örökké azzal dolgozott volna.

A krónika szerint 1944. december 28-án a Vörös Hadsereg 297-es lövészhadosztálya Ferihegy—Vecsés közelében felkészült a Kőbánya irányába indítandó támadásra. 1945. január 2-án már felszabadult Kőbánya külső része, január 6-án pedig végleg felszámolták a kerületet védő hitlerista csapatok ellenállását. Az emberek végre előmerészkedtek a pincékből, és hunyorgó szemmel, teli tüdőből beszívják a felszabadult Kőbánya csipős, januári levegőjét. Két nappal később, január 8-án már megalakult a X. kerületi Magyar Nemzeti Bizottság, és megindult az alkotó munka.

Az Ihász Dániel szakközépiskola diákjai és magyar katonák a parképítők csatasorában

FOTÓ: KOTROCZÓ

Ménich Attila jól megtermett legény. Ő is az Ihász Dániel szakközépiskolába jár. Harmadikos. A csákány játékszernek tűnik a kezében.

— A József Attila lakótelepen élek, de természetesen eljöttem én is. Majd egyszer elmesélhetem az unokáimnak, hogy ebben a parkban én is tettem egy-két csákányvágást. Különben sincs abban semmi különös, ha vasárnap melózunk — tette hozzá. — Ennek a munkának is haszna és értelme lesz.

Braun Éva és Pataki István utódai dolgoztak ezen a délelőttön, hogy árnyas parkokat, sétányokat, sportpályákat varázsoljanak a hajdani óhegyi szeméttelp helyére.

Braun Éva és Pataki István nem érthette meg szűkebb hazája, Kőbánya felszabadulását. Pedig az illegalitás harcai közben, a veszély árnyékában biztosan ők is ilyen parkokról, sporttelepekről, gondtalan, vidám fiatalságról álmodoztak, s küzdöttek is ezért. Braun Évát január elején, a Vár árkában találták meg a felszabadítók. Pataki Istvánt Bajcsy-Zsilinszky Endrével, Kreutz Róberttel és Pesti Barnabással együtt végezték ki Sopronkőhidán.

1973 januárjában az ideiglenesen hazánkban állomásozó szovjet csapatok óriás munkagépei gyalulták asztal simaságúra az Óhegyet. Fegyverek helyett kerti szerszámok nyele simult a kemény katonakezekbe. Diákok gyürköztek neki a munkának. A lakótelepről is egymás után érkeztek azok, akik a fiatalok serénykedése láttán kedvet kaptak a munkára.

A kőbányai Magyar—Szovjet Barátsági Parkot 1975. április 4-én, hazánk felszabadulásának 30. évfordulóján adják át a kerület lakóinak.

Varga László

Magyar és szovjet zászlók is jelképezik a közös építést

Jölesik a forró tea a csípős márciusi szélben ...

A lányok is derekasan kiveszik részüket a munkából